

нощъ, и смерть се являше предъ насъ. О Нептуне, ты си що подигна сосъ гордый твой трезубецъ всичкїя воды твоего царствїя! Венера, да си отмети заради презрѣніе що бѣхмѣ ей показали даже и у храмъ ея въ Китира, отиде къ тому Богу; она му говори съ велику скорбь; красніи нейни очи бѣха полни со слезы: якоже мя увѣри Менторъ познаватель сын божественныхъ дѣлъ. Можешъ ли терпѣ ты, о Нептуне, говореше она, щото тїи презиратели безъ почитаніе да се подигравать толко несмысленно силѣ моею? и самїи Бози усещать силу мою; а тїи двоица дерзостни смертни да дерзнуть смѣяться на все що се твори въ островѣ моемъ. Тїи се хвалятъ съ одну свою мудрость, доволну да се сопротиви на всяко побужденіе, и раченіе именоватъ буйство. Забрави ли, о Нептуне, че самъ родена во твое царство? защо бавишь да погрязешъ въ глубочайшія бездны твѣя двоица челоуѣки кои не мога выше да терпа.

Єдва соверши она твѣя глаголы, и абїе Нептунъ подигна волны даже до неба: Венера полна сосъ радость, вѣруючи че коработрошеніе наше є неизбежно. Кормчїй смущаемъ возгласи, че не можеше повечъ да се противи вѣтромъ, кои ны караха съ великимъ устремленіемъ въ стремнинахъ, єдинъ силенъ вѣтръ со зѣлнимъ толканіемъ строши нашу, мащу и по мало чухме че расцѣпуваха подводнїя скалы корабленное дно. Вода влазеше отъ вся страны и корабль наче да погрязува; вси корабленнїцы воззваха съ жалны гласы къ небу. Азъ пригрѣнахъ Ментора, и говорехъ му, те смерть, требува да ю прїнемъ съ дерзновеніемъ. Бози насъ не избавиха отъ толку бѣды за друго, само